

DE KINDERMOORD

TE

BETHLEHEM.

EEN KERSTBOEKJE VOOR KLEINE
KINDEREN,

DOOR

T. M. Looman.

Derde Druk.

AMSTERDAM,

HÖVEKER & ZON.

Prijs 3 Cts. — 100 Exempl. f 2.50.

De bijval, welken mijne vier voorgaande boekjes hebben mogen verwerven, heeft mij aangespoord nog een uurtje uit te breken, om dit vijfde op te stellen. De voorgaande zijn getiteld:

1. *De Herders in de velden van Bethlehem;*
2. *De Herders bij de Kribbe;*
3. *De oude Simeon en Anna bij het Kind Jezus.*
4. *De Wijzen uit het Oosten bij het Kind Jezus.*

Elk boekje maakt op zichzelf een geheel uit, en wederom sluit het volgende aan het voorgaane.

Den zegen des Heeren en de welwillendheid van het publiek zij ook dit aanbevolen ten goede van de jeugd.

T. M. L.

DE KINDERMOORD TE BETHLEHEM.

Niet waar, lieve lezer! gij verlangt weêr verder de geschiedenis van het Kind Jezus te hooren, zooals de juffrouw in de bewaarschool ze aan hare kinderen vertelde.

De kleintjes waren zeer stil gezeten; de handen lagen plat op tafel; de oogen waren alle naar de juffrouw gericht.

„Wel, Keetje!” zoo begon zij, „zeg mij eens, waar ben ik laatst met de geschiedenis van het Kindje Jezus gebleven?”

Keetje was heel blij, dat zij de eerste vraag kreeg, en antwoordde dadelijk met een opgeruimd gelaat: „U hebt ons verteld, dat de Wijzen uit het Oosten eerst eene ster hadden gezien en daarop te Jeruzalem gekomen waren; dat zij daarna uit Jeruzalem naar Bethlehem gingen, en dat de ster hun den weg wees, totdat zij bij het Kind Jezus gekomen waren; en

dat zij Hem aanbaden en Hem rijke geschenken gaven."

Meteen stak Willem zijn vinger op, en toen de juffrouw hem had toegeknikt, liet hij er op volgen: „Ja, en de juffrouw heeft ook gezegd, dat wij den Heer ook moeten aanbidden en Hem het beste geven wat wij hebben."

„En wat is dat?" vroeg de juffrouw.

„Ons hart, juffrouw!" zoo riepen vele stemmetjes tegelijk.

„Wie weet nog wie het hun gezegd had, dat zij te Bethlehem moesten wezen?"

„De booze koning Herodes, juffrouw!" antwoordde Naatje.

„Ja," liet Kees er op volgen, „en die zond de Wijzen naar Bethlehem. Hij zeide, dat als zij het Kindeke hadden gevonden, zij het hem dan moesten komen vertellen: want dan zou hij ook komen om het te aanbidden. Maar dat was niet waar."

„Niet, Kees?" vroeg de juffrouw.

„Nee, juffrouw; hij was een wreedaard, een goddeloos man; hij had den Heer niet lief. Ik geloof eer, dat hij het Kindje heimelijk kwaad wilde doen."

„Nu, luistert dan maar, kinderen! ik ga u de geschiedenis verder vertellen.”

„De Wijzen hadden van Herodes bevel ontvangen om bij hem terug te komen. Zij waren nu ook al van voornemen om dat spoedig te doen, want zij wisten niet beter, of Herodes meende het oprecht. En daar *zij* blijde waren den Koning der Joden te hebben gevonden, naar wien zij zoolang gezocht hadden, wilden zij Herodes ook zoo spoedig mogelijk blijde maken. Maar zie, daar worden zij 's nachts in een droom door God vermaand om niet tot Herodes weder te keeren. Zij konden er niet aan twijfelen, of die vermaning kwam wel van God, want zij hadden allen dezelfde waarschuwing ontvangen. Zij oordeelden nu ook, dat zij God, die hun door de ster den weg gewezen had, om het Kindeke te vinden, meer moesten gehoorzamen dan den koning. En zoo *vertrokken zij door een anderen weg weér naar hun land.* Ja, lieve kinderen! Herodes had wezenlijk niet veel goeds in den zin, en als God de Vader er niet voor gezorgd had, dan zou Herodes den Heere Jezus zeker gedood hebben, toen Hij nog een

klein kind te Bethlehem was. — Toen zij nu vertrokken waren, zie de engel des Heeren verschijnt Jozef in den droom, zeggende: „Sta op, en neem tot u het Kindeke en zijne moeder, en vlied naar Egypte, en wees aldaar, totdat ik het u zeggen zal; want Herod's zal het Kindeke zoeken, om het te dooden.” Gij kunt denken, hoe Jozef schrikte, toen hij dat hoorde; maar hij stelde zich weêr spoedig gerust, want hij bedacht, dat als God zijn Kind Jezus beschermde, niemand het toch eenig kwaad zou kunnen doen. Jozef begreep ook, dat hij niet talmen moest. Onmiddellijk stond hij op, maakte ook Maria wakker, verhaalde haar wat God hem had bekend gemaakt, en in denzelfden nacht, terwijl het nog donker was en alle menschen sliepen, nam Maria het Kind op, en zoo vertrokken zij en gingen op reis naar Egypte. De reis was wel lang en vermoeiend; maar zij kwamen toch eindelijk behouden in dat land aan.”

Op eens stak Mietje haar vinger in de hoogte. Men kon het haar aanzien, dat zij wat wilde vragen. De juffrouw zag dit, en zeide: „Wat is het, Mietje?”

„Was die reis ver, juffrouw?” vroeg zij.

„Die reis, Mietje!” antwoordde de juffrouw, „duurde, als men den kortsten weg nam, wel vier dagen. En gij kunt licht begrijpen, dat Jozef en Maria met dat kleine Kind niet zoo heel gauw konden reizen. Het was ook niet gemakkelijk; want men moest de reis op een ezel doen, en waarschijnlijk zat daar Maria met haar Kind op, terwijl Jozef er bij liep. Maar hebt gij weleens meer van dat land gehoord, daar zij nu heengingen!”

„Ja, juffrouw!” antwoordde Jan, „in Egypte is Jozef onderkoning geweest; daar is vader Jakob komen wonen en is hij ook gestorven; daar hebben de Israëlieten tweehonderdvijftien jaren gewoond; daar zijn zij wel eerst goed behandeld, maar later door dien ondeugenden Farao erg verdrukt, totdat God Mozes zond om hen er uit te verlossen.”

„Heel goed, Jan!” ging de juffrouw voort. „Nu, in datzelfde Egypte gingen Jozef en Maria en het Kindje Jezus wonen, en daar bleven zij eenigen tijd, zoolang totdat Herodes dood was. Wat was het gelukkig, dat de Wijzen geschen-

ken gebracht hadden ! Het goud konden zij als geld gebruiken, den wierook en de mirre verkoopen, en van dat geld leven ; anders hadden die arme menschen van honger moeten omkomen. Maar daar had de Heer al vooruit voor gezorgd. Zoo ziet gij, kinderen ! dat de Heer wel weet te maken, dat zij die Hem liefhebben, bewaard worden en geen gebrek hebben. Wij weten nu, dat het Kind Jezus goed bezorgd was. Jozef en Maria waren nu ook gerust ; want in Egypte had Herodes niets te zeggen. Vooreerst wist hij niet dat zij daar waren, en al had hij het geweten, hier had hij het Kind toch geen kwaad kunnen doen.

„Maar laat ons nu eens zien, wat Herodes deed. Hij wachtte dagen lang op de Wijzen, en toen hij eindelijk bemerkte, dat zij niet terugkwamen, hield hij het er voor, *dat hij van de Wijzen bedrogen was. Toen werd hij toornig.* Hij begreep, dat men hem niet wilde vertellen, waar *de geboren Koning der Joden* was, en zag wel, dat men hem niet vertrouwde. Hij gaf het wreedaardig bevel om al de kindertjes, die in de stad Beth-

lehem en daar rondom waren, van twee jaren oud en daaronder, om te brengen. Op eens kwamen daar de woeste soldaten van dien boozen koning en rukten de kleine kinderen uit de armen van de moeders; en sloegen en staken ze dood. Denkt eens na, hoe zouden uwe moeders en vaders wel wezen, als er soldaten kwamen, die uwe kleine broërtjes en zusjes gingen vermoorden? Ach, wat weenden en kermden en klaagden die arme moeders! Zij wilden zich maar niet laten troosten. Herodes daarentegen was recht blijde, toen de soldaten terugkwamen en hem vertelden, dat zij zijn bevel volbracht hadden. Herodes was blijde; want hij dacht: de Wijzen hebben mij verteld wanneer hun de ster in het Oosten verschenen was; de geboren Koning der Joden kan nog niet ouder zijn dan twee jaren; hij moet te Bethlehem zijn, want anders waren de Wijzen mij wel komen zeggen, dat zij hem niet hadden gevonden; al de kindertjes tot twee jaren oud zijn nu dood: dus moet dat kind er zeker onder wezen; — en nu is hij ook dood. Ik heb dan toch mijn doel bereikt.....”

„Mis!” riepen al de kinderen in de school tegelijk.

„Neen!” liet Heintje er op volgen. „Daar had de Heer wel voor gezorgd. Ik ben ook heel blij” — en Heintje klapte van vreugde in de handen — „dat het Kind Jezus gered werd; maar, ach, die arme kindertjes!” — en droevig liet zij hare handen vallen en veegde hare oogen af! — „Daar ben ik toch bedroefd om, dat die nu moesten sterven. Zij konden het toch niet helpen.”

„Dat is zoo, lieve kinderen!” ging de juffrouw voort. „Maar gij ziet nu, dat ook kleine kinderen gedood kunnen worden, en gij weet ook wel, dat zij nog op andere wijze kunnen sterven.”

„Ja, juffrouw!” riepen Willem en Kaatje, „zooals laatst ons kleine broertje, die ziek geworden was; en die twee kindertjes naast ons, die aan de mazelen gestorven zijn.”

„Juist; daar hebt gij het! Het was wel verschrikkelijk, dat die kindertjes in Bethlehem zoo opeens gedood werden; en zeker zal Herodes daar ook wel van God zijne straf voor gekregen hebben. Maar

hoe dikwijls gebeurt het, dat God in eene stad of in een dorp, door de eene of andere zware ziekte, door pokken, of mazelen, of kinkhoest, of keelziekte, heel veel kinderen tegelijk laat sterven, of ze ook wel plotseling door stuipen, of wat anders wegneemt. *De Heer doodt en maakt levend*; en niemand weet de ure zijns doods. Dit is zeker, *dat* wij allen moeten sterven; maar *wanneer*, dat weten wij niet. Ook weten wij niet *hoe*, of op welke wijze, en *waar* het gebeuren zal. Maar gebeuren zal het. Denkt maar aan den tekst, dien wij gisteren nog geleerd hebben. Hoe is die ook weêr?"

"Ps. 89: 49. *Wat man leeft er, die den doof niet zien zal?*" antwoordde een jongetje, dat de juffrouw had aangewezen.

"En kent gij er nog éen, Klaartje! waaruit wij leeren, dat wij moeten sterven?"

Klaartje antwoordde:

"Hebr: 9: 27. *Het is den menschen gezet eenmaal te sterven, en daarna het oordeel.*"

"Nu," ging de juffrouw weêr voort, "wij hopen, dat God die kindertjes in ge-

nade zal hebben aangenomen, en dat Hij hen om Jezus wille bij zich in den hemel zal hebben opgenomen. Wat God doet, is rechtvaardig. De Heer is recht in al zijn weg en werk. Hij laat ook somwijlen het kwaad toe, om de boosheid te straffen, of het goede er uit te doen voortkomen. Hij beschikt alles met wijsheid. Leert gij er maar uit, dat wij geen oogenblik van ons leven zeker zijn, en weest vooral dankbaar aan den Heer, dat Hij u nog in het leven heeft gespaard, en dat gij tehuis en in school den Heere Jezus moogt leeren kennen, die voor ons is gestorven, opdat wij verlossing van zonden zouden ontvangen. Luistert maar gedurig naar hetgeen u uit den Bijbel geleerd wordt. Denkt veel aan den Heere Jezus en bidt Hem, dat Hij u wil bekeeren en u leeren Hem lief te hebben, opdat gij, als gij sterft, bij Hem in den zaligen hemel moogt komen. Dan zal het u niet eens bedroeven, wanneer de Heer u vroeg wegneemt: want *zalig, zegt de Schrift, zijn de dooden, die in den Heer sterven.*

„Niet lang heeft Herodes zich kunnen verblijden over den gruwelijken kinder-

moord te Bethlehem gepleegd. Men verhaalt, dat hij kort daarna door eene vreeselijke ziekte werd aangetast, die ieder voor eene straf van God hield. En de booze man stierf zooals hij geleefd had; zonder vergiffenis, zonder vrede, om voor God te verschijnen en rekenschap te geven van al zijne booze daden.

„Toen nu Herodes gestorven was, verscheen de engel des Heeren Jozef weder in den droom, en zeide tot hem, dat hij weêr gerust naar zijn land kon terugkeeren, want zij die het Kindeken zochten te dooden, waren zelven gestorven. Jozef gehoorzaamde aan het bevel. Hij trok met Maria en het Kindeke naar het land Israels terug. Doch toen hij op reis was, hoorde hij dat Archelaüs, een zoon van Herodes, koning over Judéa was geworden, in de plaats van zijn vader; en daarom vreesde hij daarheen te gaan. Voorzeker maakte Jozef zijne vrees aan God bekend en vroeg Hem in het gebed, wat hij doen moest. Nooit vraagt men God tevergeefs om raad. De Heer antwoordt altijd. Ook Jozef kreeg antwoord. In den droom werd hij door Goddelijke openbaring ver-

maand; en nu vertrok hij naar het noorderdeel van het Joodsche land, dat Galiléa heette, en naar zijne woonplaats, in de kleine, onaanzienlijke stad Nazareth, waar Jozef en Maria vroeger gewoond hadden; en daarvan is het gekomen, dat Jezus later *de Nazaréner* werd geheeten. *En het Kindeke wies op en werd gesterkt in den geest, en vervuld met wijsheid, en de genade Gods was over Hem.* Hij groeide op, nam toe in verstand en wijsheid, en leefde zocals nog nooit een kind had geleefd; want Hij deed nooit eenig kwaad. Maar daarover spreek ik later liever wat meer uitvoerig tot u, kinderen! Mij dunkt, ik heb u voor ditmaal alweêr genoeg verteld. Vergeet niet er over na te denken, het gehoorde tehuis weêr over te vertellen, en dikwijls het liedje te zingen, dat ik u geleerd heb.

Dit liedje zongen de kinderen, nadat zij het aan de juffrouw gevraagd hadden, nog eens vóór het uitgaan van de school, op de wijze van *De Vroolijke Reiziger* van van Alphen: „Wijk wereldsch gewemel.” Het luidde aldus:

Vroeg Jezus te kennen,
Zich Hem te gewennen,
    Geeft vreugd aan de ziel.
Zijn woord te betrachten,
Zijn wetten te achten,
    Is 't leven der ziel.

Vroeg Jezus te minnen
Met ziel en met zinnen,
    En dan heen te gaan, —
Neen, dat is geen sterven,
Maar zaligheid erven,
    Den hemel ingaan.

Met Christus te leven,
Zijn hart Hem te geven,
    Hoe heerlijk is dat!
Der zonde te sterven,
Genâ te verwerven,
    Hoe zalig is dat!

Komt, (roept Hij) gij kindren!

Laat niets u verhindren,

Bij Mij vindt gij rust.

Geeft Mij maar uw harte :

Ik schenk u voor smarte

De eeuwige rust.

Wie woû dan, ons kindren,

Hier kunnen verhindren

Gelukkig te zijn? —

Die Jezus gelooven,

Zij zullen dáar boven

Eerst recht zalig zijn.
